

Rapport

Rapport betreffende een klacht over de Belastingdienst/Haaglanden te Den Haag.

Datum: 19 september 2012

Rapportnummer: 2012/150

Klacht

Verzoeker, belasting- en automatiseringsadviseur, klaagt erover dat de Belastingdienst/Haaglanden de toezegging niet is nagekomen het verzoek om ambtshalve vermindering inzake belastingjaar 2002, dat hij namens een cliënt had ingediend, opnieuw in behandeling te nemen.

Rapport en beoordeling

I Bevindingen

1. Verzoeker behartigde de belangen van een cliënt, die volgens hem het slachtoffer was geworden van verzoekers voorgangers, ondeskundige belastingadviseurs. Verzoeker (re)construeerde de administratie van zijn cliënt over de jaren 2001, 2002 en 2004, en vroeg de Belastingdienst om ambtshalve herziening van de aanslagen die over die jaren waren opgelegd. Verzoeker stelde de Belastingdienst in het bezit van bewijsstukken inzake de inkomsten van zijn cliënt en de omzet van diens bedrijf.

De ambtshalve vermindering, ook genoemd ambtshalve herziening, is bedoeld om gebleken onjuistheden te herstellen in een besluit, waartegen geen rechtsmiddelen (bezwaar of beroep) meer openstaan.

De Belastingdienst/Haaglanden verleende uiteindelijk een ambtshalve vermindering over 2004. Het verzoek over 2004 werd in eerste instantie afgewezen. Verzoeker gaf aan de Belastingdienst te kennen dat hij het niet eens was met de gang van zaken en diende klachten in over de procedure en het optreden van de betrokken ambtenaar. De Belastingdienst onderwierp het verzoek aan een hernieuwde beoordeling door een andere ambtenaar en verleende vervolgens een vermindering.

De Belastingdienst wees de verzoeken over 2001 en 2002 af omdat zij na de daarvoor geldende termijn waren ingediend. Verzoeken om ambtshalve vermindering worden door de Belastingdienst in de regel slechts in behandeling genomen, wanneer ze zijn ingediend binnen vijf jaar na het desbetreffende belastingjaar. Dat was met de verzoeken over 2001 en 2002 niet het geval.

Verzoek om hernieuwde behandeling

2. Op een bijeenkomst van het zogeheten intermediairsplatform die plaatsvond op

3 november 2010 bracht verzoeker de afgewezen verzoeken om ambtshalve vermindering van zijn cliënt ter sprake bij een leidinggevende (plaatsvervangend directeur van de

eenheid) van de Belastingdienst.

Verzoeker schreef de Belastingdienst op 15 november 2010 een brief, waarin hij onder meer zijn ongenoegen uitte over de gang van zaken rond de behandeling van zijn verzoeken. Volgens verzoeker had de behandelend ambtenaar de bewijsstukken, die door verzoekers toedoen uiteindelijk in het bezit van de Belastingdienst waren gekomen, niet eens willen inzien.

In januari 2011 nam de Belastingdienst daarover telefonisch contact op met verzoeker. Dit contact werd per mail bevestigd.

In juni 2011 was er een bespreking tussen verzoeker en de Belastingdienst. Hoewel de bespreking in feite een ander onderwerp betrof, kwam het hernieuwde verzoek om ambtshalve vermindering 2002 ter sprake. Daarbij gaf de Belastingdienst onder meer aan dat bij de afwijzing van het verzoek over 2002 alleen de termijnoverschrijding als motivering was aangevoerd, maar dat de kwestie destijds ook inhoudelijk was getoetst.

Reactie Belastingdienst

3. In een brief van 22 juli 2011 deelde de Belastingdienst verzoeker mee dat het verzoek om ambtshalve vermindering over 2002 destijds al inhoudelijk was beoordeeld. Volgens de Belastingdienst was dat niet aan verzoeker meegedeeld, omdat voor de afwijzing kon worden volstaan met een verwijzing naar de termijnoverschrijding.

De Belastingdienst merkte verder op dat het terecht was dat het verzoek om ambtshalve vermindering over 2002, dat in 2009 was ingediend en afgehandeld, was afgewezen vanwege termijnoverschrijding. In 2009 gold een termijn van vijf jaar. Pas in 2010 bestond door nieuw beleid en het daaraan gekoppelde overgangsrecht de mogelijkheid het verzoek over 2002 alsnog in behandeling te nemen en inhoudelijk te beoordelen.

De Belastingdienst gaf aan verzoeker in de brief van 22 juli 2011 alsnog op de hoogte te brengen van de inhoudelijke overwegingen, waarvan hij in 2009 niet op de hoogte was gebracht. De Belastingdienst wees er in dat verband op dat verzoeker prints van prijslijsten van de onderneming van zijn cliënt had aangeleverd, een herberekening van de brutowinstmarges per product aan de hand van inkoopfacturen, en een proces-verbaal uit 2000 betreffende een aangifte van diefstal van een koffertje met de administratie van verzoekers cliënt.

Volgens de Belastingdienst waren dat mogelijk nieuwe feiten en omstandigheden, die eerdere besluitvorming inzake de desbetreffende belastingjaren niet waren meegenomen. En die daarom relevant waren voor het verzoek om ambtshalve vermindering.

De Belastingdienst merkte over de prijslijst die verzoeker had aangebracht op, dat deze afweek van een prijslijst die in 2005 in het bezit van de Belastingdienst was gekomen, en

van de prijzen die naar voren waren gekomen in een boekencontrole die in 2005 werd afgerond. De "nieuwe" prijslijst, waarop de berekening van de brutowinstmarge was gebaseerd, was volgens de Belastingdienst daarom dubieus.

De "nieuwe" inkoopgegevens die verzoeker naar voren had gebracht kwamen volgens de Belastingdienst overeen met inkoopgegevens die destijds bij het opleggen van de aanslagen al gebruikt waren. De Belastingdienst achtte het bestaan van inkoopfacturen, die de controlerende ambtenaren destijds nog niet hadden gezien, onwaarschijnlijk. In het geval van niet eerder "meegenomen" inkoopfacturen, was er volgens de Belastingdienst mogelijk ook meer omzet en winst geweest dan destijds bij het opleggen van de aanslagen was aangenomen.

De Belastingdienst wees er verder onder meer nog op dat het proces-verbaal over de diefstal van de administratie in 2000 niet van belang was voor de kwaliteit van de administratie over het belastingjaar 2002.

De Belastingdienst wees erop dat een verzoek om ambtshalve vermindering slechts kon worden toegewezen ingeval er sprake is van "nieuwe" feiten of omstandigheden, dat wil zeggen feiten of omstandigheden die in het eerder besluitvormingsproces nog niet aan de orde waren geweest. Die "nieuwe" feiten of omstandigheden waren er in dit geval volgens de Belastingdienst niet.

Nadere correspondentie

4. In een brief van 25 juli 2011 deelde verzoeker de Belastingdienst mee dat de Belastingdienst volgens hem zonder enige motivering was teruggekomen op de toezegging om het verzoek om ambtshalve herziening 2002 nogmaals te laten onderzoeken. Tevens gaf verzoeker aan dat de Belastingdienst als gevolg van een tekortschietende communicatie onjuiste conclusies had getrokken.

5. De Belastingdienst reageerde daarop met een brief van 29 juli 2011. De Belastingdienst gaf aan verzoeker in 2010 te hebben laten weten dat als gevolg van een éénmalige termijnverlenging voor het indienen van verzoeken (van vijf naar zeven jaar; N.o.) opnieuw te kunnen kijken naar het verzoek in kwestie. Later bleken daar formeelrechtelijk wellicht toch haken en ogen aan te zitten die hernieuwde inhoudelijke behandeling verhinderden. Tussen de Belastingdienst en verzoeker werd onder meer daarover gesproken op de bijeenkomst op 1 juni 2011. Bij die gelegenheid gaf verzoeker volgens de Belastingdienst aan het gevoel te hebben dat het verzoek om ambtshalve vermindering destijds niet inhoudelijk was behandeld. Er zou toen zijn afgesproken dat de Belastingdienst eerst zou gaan kijken of verzoeker al schriftelijk op de hoogte was gebracht van de inhoudelijke gronden van de afwijzing. Verzoeker bleek nog niet op de hoogte te zijn gebracht en de Belastingdienst had "in die omissie voorzien". Volgens de Belastingdienst waren nog andere dingen naar voren gekomen, die vraagtekens oproepen omtrent de

betrouwbaarheid van de gegevens die verzoekers cliënt had verstrekt. Het betrof de mededeling dat er nog andere inkoopfacturen waren dan aan de Belastingdienst waren verstrekt. En de omstandigheid dat naderhand gepresenteerde prijslijsten structureel lagere prijzen vermeldden dan de prijslijsten die bij het boekenonderzoek waren aangetroffen. Volgens de Belastingdienst was er verder door een eerdere procedure sprake van een door de rechter opgelegde verzwaarde omgekeerde bewijslast. En de Belastingdienst wees verder nog op verschillen die er waren met het belastingjaar 2004, waarover wel tot een ambtshalve herziening werd besloten. De Belastingdienst gaf verzoeker tot slot de gelegenheid om schriftelijk aan te geven van welke onjuiste feiten werd uitgegaan in de brief van 22 juli 2011.

6. In een brief van 8 augustus 2011 liet verzoeker de Belastingdienst weten dat zijn voornaamste punt was dat het bewijsmateriaal, dat hij had ingezonden, niet was bekeken, laat staan inhoudelijk beoordeeld, en dat er geen ordentelijk inhoudelijk hoor en wederhoor had plaatsgevonden. De behandelend ambtenaar had het bewijsmateriaal ongezien retour willen zenden.

7. Verzoeker rappelleerde de Belastingdienst per brief van 12 september 2011.

Klacht bij de Belastingdienst

8. Bij brief van 3 oktober 2011 diende verzoeker bij de Belastingdienst een klacht in over het niet nakomen van de expliciete toezegging het verzoek om ambtshalve vermindering over 2002 opnieuw, althans alsnog, te onderzoeken. Verzoeker schetste eerst een algemeen beeld van de kwestie. En bracht vervolgens de volgende klachtpunten naar voren:

Overschrijding van de termijn

Volgens verzoeker had de Belastingdienst medio januari 2011 toegezegd dat een verzoek van zijn cliënt om ambtshalve vermindering over 2002 binnen drie maanden in behandeling zou worden genomen. Na overschrijding van die termijn had de Belastingdienst excuses aangeboden, maar daarna vernam verzoeker weer maandenlang niets. Volgens hem waren de excuses duidelijk niet geloofwaardig.

Niet nakomen van een toezegging

Verzoeker merkte op dat de Belastingdienst toezeggingen behoort na te komen, wat volgens hem ook bleek uit de vertrouwensleer, de jurisprudentie en de criteria van de Nationale ombudsman.

Dubieuze motivering voor het weigeren van de toezegging

Volgens verzoeker gaf de Belastingdienst in de brief van 22 juli 2011 drogredenen en onjuiste feiten aan als motivering voor het niet nakomen van de toezegging. Naar verzoekers mening werden feiten gebruikt die vóór de toezegging al bij de Belastingdienst bekend waren. Bovendien had hij de Belastingdienst medio november 2010 over de relevante feiten geïnformeerd. De Belastingdienst had dus vóór het doen van de toezegging alle tijd gehad een afweging te maken. Feiten die bekend waren ten tijde van de toezegging konden geen reden zijn de toezegging niet na te komen.

Geen nieuwe feiten?

Verzoeker wees erop dat hij de Belastingdienst in de brief van 8 augustus 2011 had geschreven dat de behandelend ambtenaar het bewijsmateriaal ongezien wilde retourneren. Uit de correspondentie met de Belastingdienst bleek volgens verzoeker in het geheel niet dat inhoudelijk onderzoek was gedaan, al verzekerde de Belastingdienst dat dat wel zo was. De Belastingdienst verwees naar vóór de toezegging gedane onderzoeken, waaruit bleek dat er geen inhoudelijk onderzoek was gedaan naar de bruto marges van de cliënt.

Overigens wees verzoeker erop dat de Belastingdienst in de brief van 29 juli 2011 zelf stelde dat nieuw inhoudelijk onderzoek "zeer waarschijnlijk niet tot een (..) gunstigere uitkomst zou leiden", met andere woorden: er was geen inhoudelijk onderzoek ingesteld dat 100% zekerheid gaf.

Fair play?

Dat de uitvoering van de toezegging naar zeggen van de Belastingdienst op formeelrechtelijke problemen stuitte, was volgens verzoeker nog geen reden om de toezegging niet na te komen.

Verzoeker stelde er op de bijeenkomst in juni 2011 absoluut niet mee te hebben ingestemd dat de Belastingdienst niet zonder meer tot een hernieuwde inhoudelijke behandeling over zou gaan.

Niet beantwoorden van een brief

Ondanks het rappel van 12 september 2011 had de Belastingdienst de brief van

8 augustus 2011 niet beantwoord, wat verzoeker niet als beleefd had ervaren.

Verzoeker verwees overigens onder meer naar de problemen die waren ontstaan en de fouten die waren gemaakt bij de afhandeling van het verzoek over 2004.

Beslissing op de klacht

9. In een brief van 11 november 2011 deelde de Belastingdienst verzoeker mee wat de beslissing was op de klacht.

Ten aanzien van de klachtpunten die verzoeker naar voren bracht merkte de Belastingdienst, voor zover hier van belang, het volgende op.

Verzoeker had op het intermediairpanel een leidinggevende van de Belastingdienst aangesproken. Verzoeker had naar voren gebracht dat de belangen van zijn cliënt werden geschaad. Hoewel er sprake was van eenzelfde feitencomplex en eenzelfde informatievoorziening, had de Belastingdienst het verzoek om ambtshalve vermindering over 2004 toegewezen, en de verzoeken over 2001 en 2002 ongemotiveerd afgewezen vanwege termijnoverschrijding. Volgens de Belastingdienst had de leidinggevende in kwestie op het intermediairpanel toegezegd om na te gaan of behandeling van de verzoeken over 2001 en 2002 alsnog mogelijk was.

De Belastingdienst voegde daar over de overige afzonderlijke klachtpunten, voor zover hier van belang, het volgende aan toe.

- Overschrijding termijn

De Belastingdienst gaf verzoeker op dit punt gedeeltelijk gelijk. Er was veel tijd verstreken tussen de toezegging en de daadwerkelijke afronding van het verzoek. Dat kwam onder meer doordat overleg met het Ministerie van Financiën nodig was geweest. De Belastingdienst was ervan uitgegaan dat dat interne kwesties waren waarmee verzoeker niet lastig moest worden gevallen. Achteraf gezien was het beter geweest indien verzoeker wel op de hoogte was gehouden.

- Niet nakomen van een toezegging

Volgens de Belastingdienst was er geen sprake van een niet nagekomen toezegging.

- Dubieuze motivering voor het weigeren van de toezegging

Het feit dat de uitkomst van de feitelijke behandeling verzoeker onwelgevallig was, deed er niet aan af dat de toezegging was nagekomen. Toen tot de behandeling werd overgegaan, bleek dat de situaties in 2002 en 2004 op relevante punten verschilden. Voor het jaar 2004 was er geen sprake van zogeheten contra-informatie binnen de Belastingdienst. Daardoor beschouwde de Belastingdienst de informatie die verzoeker aanleverde als aannemelijk. Wat betreft 2002 was er wel contra-informatie, afkomstig uit een boekenonderzoek en data die door verzoekers voorgangers in de bezwaar en beroepsfase was aangeleverd. Die gegevens weken af van de informatie die verzoeker had aangeleverd. Daarnaast was er volgens de Belastingdienst over 2002 sprake van een verzwaarde bewijslast voor de belastingplichtige.

Omdat de contra-informatie afweek van de data die volgens verzoeker gereconstrueerd waren, voldeed verzoeker niet aan de bewijslast die op hem rustte en kon de Belastingdienst niet anders dan het verzoek afwijzen.

- Geen nieuwe feiten?

Volgens de Belastingdienst was er bij verzoeker door de gehanteerde terminologie blijkbaar verwarring ontstaan over de feitelijke behandeling van zijn verzoek. De data die verzoeker had aangeleverd waren inhoudelijk beoordeeld. Anders had de Belastingdienst niet kunnen concluderen dat de aangeleverde data afweken van al bekende gegevens.

Omdat er ernstige twijfels waren over de betrouwbaarheid van de data die verzoeker had aangeleverd, was er voor de Belastingdienst geen ruimte om de aanslag 2002 alsnog te verminderen.

- Fair play?

Volgens de Belastingdienst was op de bespreking op 1 juni 2011 met verzoeker afgesproken dat hij op de hoogte zou worden gebracht van de inhoudelijke reden van de afwijzing van het verzoek om ambtshalve vermindering. Verzoeker had toen aangegeven dat een hernieuwde inhoudelijke behandeling niet nodig zou zijn "in het onwaarschijnlijke geval" dat hem dat zou overtuigen. De Belastingdienst had onderzoek gedaan naar de eerste inhoudelijke reden van de afwijzing en ook meteen onderzocht of het verzoek alsnog zou kunnen worden gehonoreerd. De Belastingdienst merkte op dat verzoeker door middel van de brief van 22 juli 2011 op de hoogte was gebracht van de uitkomst van beide onderzoeken.

- Niet beantwoorden brief

De Belastingdienst achtte de klacht op dit punt gegrond. De Belastingdienst maakte excuses. De Belastingdienst gaf aan dat er destijds wel een concept-antwoord was, maar dat niet was verzonden. De reden daarvoor was niet bekend. De Belastingdienst liet verzoeker alsnog een afschrift van het concept toekomen.

De Belastingdienst concludeerde dat de toezegging tot een hernieuwde inhoudelijke behandeling van het verzoek om ambtshalve vermindering was nagekomen. En achtte de klacht ongegrond, met uitzondering van de klachtpunten inzake de termijnoverschrijding en het niet beantwoorden van een brief.

10. Verzoeker nam met de klachtafhandeling van de Belastingdienst geen genoegen en wendde zich tot de Nationale ombudsman. Verzoeker gaf aan dat hij bleef bij het standpunt, dat hij in zijn correspondentie met de Belastingdienst voldoende duidelijk had gemaakt. Verzoeker bracht daarnaast onder meer het volgende naar voren.

Verzoeker wees erop dat volgens de regeling die gold op het moment van de toezegging een ambtshalve vermindering kon worden gegeven tot zeven jaar terug. Dat wilde zeggen dat het verzoek over 2002 in 2009 in beginsel inhoudelijk in behandeling kon worden genomen.

Verzoeker benadrukte dat zijn problemen met de behandelend ambtenaar van het verzoek om een ambtshalve vermindering over 2004 het startpunt waren van de kwestie. De ambtenaar die de het verzoek over 2002 behandelde, had ook het verzoek over 2004 behandeld en (volgens verzoeker onbevoegd) afgewezen. Pas na een klacht van verzoeker behandelde een andere ambtenaar het verzoek over 2004 op de correcte manier, waarna verzoekers cliënt alsnog € 8.000 terugkreeg.

Volgens verzoeker had de Belastingdienst op de bespreking van 1 juni 2011 voor de tweede keer duidelijk de toezegging gedaan het jaar 2002 te zullen onderzoeken. Dat zou gebeuren door de ambtenaar die het verzoek over 2004 uiteindelijk goed had afgehandeld.

Ook merkte verzoeker op dat de Belastingdienst in de brief van 22 juli 2011 ten onrechte had verwezen naar een proces-verbaal van aangifte inzake de diefstal van de administratie van verzoekers cliënt in 2000. Verzoeker zond een kopie in van een proces-verbaal van aangifte uit 2002, waaruit bleek dat verzoekers cliënt bij de politie aangifte had gedaan van een inbraak in zijn zaak op 10 maart 2002. Verzoeker gaf aan dat dat het proces-verbaal was dat hij met de Belastingdienst had willen bespreken.

II Beoordeling

10. De overheid moet eerlijk en betrouwbaar zijn. Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat de overheid binnen het wettelijk kader en eerlijk en oprecht handelt, doet wat zij zegt en gevolg geeft aan rechterlijke uitspraken. Dit brengt met zich mee dat overheidsinstanties expliciet gedane toezeggingen nakomen.

11. De Belastingdienst heeft in reactie op verzoekers klacht laten weten dat de toezegging tot een hernieuwde inhoudelijke behandeling van het verzoek om ambtshalve vermindering was nagekomen. De Nationale ombudsman volgt de Belastingdienst in dat standpunt.

Verzoeker klaagt erover dat de Belastingdienst de toezegging niet is nagekomen het verzoek om ambtshalve herziening van belastingjaar 2002, dat hij namens zijn cliënt had ingediend en dat vervolgens was afgewezen, opnieuw – en alsnog inhoudelijk – te onderzoeken. De vraag die in feite centraal staat is of de Belastingdienst op een adequate manier heeft gereageerd op het verzoek om belastingjaar 2002 opnieuw te bezien. De Nationale ombudsman beantwoordt die vraag bevestigend. Bij een verzoek om ambtshalve vermindering vraagt de belastingplichtige aan de Belastingdienst om de gebleken onjuistheid van een belastingaanslag te herstellen, waartegen geen bezwaar of beroep meer openstaat. Het is aan de belastingplichtige om aan te tonen dat de aanslag onjuist

was. Daarbij komt dat er destijds inzake de desbetreffende aanslag al een bezwaar- en beroepsprocedure aanhangig was gemaakt door intermediairs die verzoeker voorgingen. In de procedure had de rechter bepaald dat er sprake was van een verzwaarde (omgekeerde) bewijslast voor verzoeker.

Vooropgesteld zij dat de Belastingdienst de verzoeken om ambtshalve vermindering over de jaren 2001 en 2002 in eerste instantie had afgewezen vanwege overschrijding van de termijn voor het indienen van zo'n verzoek; het staat niet ter discussie dat die beslissingen formeel gezien juist waren.

Nadat verzoeker op die beslissingen terugkwam, heeft de Belastingdienst aangegeven dat er – anders dan verzoeker beweerde – in eerste instantie wel inhoudelijk onderzoek was geweest naar het verzoek inzake belastingjaar 2002. Volgens de Belastingdienst bleek dat al uit het feit dat was geconstateerd dat gegevens die verzoeker over het desbetreffende belastingjaar had aangeleverd afweken van gegevens die al bij de Belastingdienst bekend waren. De Belastingdienst had niet aan verzoeker meegedeeld dat er inhoudelijk onderzoek was geweest, omdat als motivering voor de afwijzing kon worden volstaan met de formele reden, de termijnoverschrijding.

De Belastingdienst heeft naar het oordeel van de Nationale ombudsman voldoende aandacht besteed aan – en correct en zorgvuldig gehandeld in verband met – hetgeen verzoeker naar voren heeft gebracht. Toen verzoeker op het verzoek om ambtshalve vermindering over 2002 terugkwam, is de Belastingdienst alsnog inhoudelijk op de kwestie ingegaan. Zo heeft de Belastingdienst gemotiveerd aangegeven dat gegevens die verzoeker aanbracht dubieus waren. Ook heeft de Belastingdienst aangegeven om welke reden de situatie inzake het verzoek over 2002 anders was dan inzake het verzoek over 2004, dat wel werd gehonoreerd. Daarmee is de toezegging nagekomen op een behoorlijke manier.

Verzoeker diende bij de Belastingdienst een klacht in over de gang van zaken. De klacht omvatte verschillende onderdelen. De Belastingdienst achtte de klacht op het punt van het niet nakomen van de toezegging terecht niet gegrond.

De wijze waarop de Belastingdienst de klacht afhandelde, geeft de Nationale ombudsman geen reden de Belastingdienst te bekritisieren. De Belastingdienst ging uitgebreid in op de onderdelen van de klacht.

De Belastingdienst heeft niet altijd even voortvarend gehandeld, maar heeft dat in de klachtbehandeling toegegeven en heeft excuses gemaakt voor het uitblijven van antwoord op een brief.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Haaglanden te Den Haag, is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

Op 15 november 2011 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Haaglanden te Den Haag.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst/Haaglanden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De Belastingdienst/Haaglanden deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Verzoekschrift met bijlagen, gedateerd 14 november 2011.

Brieven van verzoeker, gedateerd 20 en 21 maart, 5 en 10 april 2012.